

UREDBA (EU) 2018/842 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 30. maja 2018****o zavezujočem letnem zmanjšanju emisij toplogrednih plinov za države članice v obdobju od 2021 do 2030 kot prispevku k podnebnim ukrepom za izpolnitev zavez iz Pariškega sporazuma ter o spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 192(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Evropski svet je v sklepih z dne 23. in 24. oktobra 2014 o okviru podnebne in energetske politike do leta 2030 podprl zavezujoč cilj najmanj 40 % zmanjšanja domačih emisij toplogrednih plinov v celotnem gospodarstvu do leta 2030 v primerjavi z letom 1990, ta cilj pa je bil znova potrjen v sklepih Evropskega sveta z dne 17. in 18. marca 2016.
- (2) V sklepih Evropskega sveta z dne 23. in 24. oktobra 2014 je navedeno, da bi morala Unija na stroškovno najučinkovitejši način skupaj uresničiti cilj vsaj 40-odstotnega zmanjšanja emisij, in sicer z zmanjšanjem emisij v okviru sistema Evropske unije za trgovanje z emisijami (EU ETS) iz Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾ za 43 %, v sektorjih, ki niso vključeni v ETS, pa za 30 % do leta 2030 v primerjavi z letom 2005. Vsi gospodarski sektorji bi morali prispevati k doseganju tega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov, pri teh prizadevanjih pa bi morale sodelovati vse države članice in pri tem ustrezno uravnorežiti vidika pravičnosti in solidarnosti. Metodologija za določanje nacionalnih ciljev zmanjšanja za sektorje, ki niso vključeni v ETS, z vsemi elementi iz Odločbe št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, bi se morala uporabljati še do leta 2030, prizadevanja pa bi morala biti porazdeljena na podlagi relativnega bruto domačega proizvoda (BDP) na prebivalca. Vse države članice bi morale prispevati k celotnemu zmanjšanju emisij Unije v letu 2030 s cilji od 0 % do – 40 % v primerjavi z letom 2005. Nacionalne cilje v okviru skupine držav članic, katerih BDP na prebivalca je nad povprečjem Unije, bi bilo treba sorazmerno prilagoditi, da bodo pravično in uravnoreženo odražali stroškovno učinkovitost. Z uresnitvijo teh ciljev zmanjšanja emisij toplogrednih plinov bi se povečali učinkovitost in inovativnost v gospodarstvu Unije, zlasti pa bi se spodbudile izboljšave, med drugim na področju stavb, kmetijstva, ravnanja z odpadki in prometa, kolikor sodijo v področje uporabe te uredbe.

⁽¹⁾ UL C 75, 10.3.2017, str. 103.

⁽²⁾ UL C 272, 17.8.2017, str. 36.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 17. aprila 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 14. maja 2018.

⁽⁴⁾ Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL L 275, 25.10.2003, str. 32).

⁽⁵⁾ Odločba št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o prizadevanju držav članic za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, da do leta 2020 izpolnijo zavezo Skupnosti za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov (UL L 140, 5.6.2009, str. 136).

- (3) Ta uredba predstavlja del izvajanja prispevkov Unije iz Pariškega sporazuma ⁽¹⁾, sprejetega na podlagi Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (UNFCCC). Pariški sporazum je bil v imenu Unije sklenjen 5. oktobra 2016 s Sklepom Sveta (EU) 2016/1841 ⁽²⁾. Zaveza Unije za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov v celotnem gospodarstvu je vključena v načrtovani, nacionalno določeni prispevek, ki so ga Unija in njene države članice v luči Pariškega sporazuma 6. marca 2015 predložile sekretariatu UNFCCC. Pariški sporazum je začel veljati 4. novembra 2016 in nadomešča pristop v okviru Kjotskega protokola iz leta 1997, ki se po letu 2020 ne bo več uporabljal.
- (4) Pariški sporazum med drugim določa dolgoročen cilj v skladu s ciljem, da se dvig globalne temperature omeji precej pod 2 °C nad predindustrijsko ravnijo in da se nadaljujejo prizadevanja, da dvig temperature ne preseže 1,5 °C nad predindustrijsko ravnijo. Prav tako je v sporazumu poudarjeno, kako pomembno je prilagajanje na negativne učinke podnebnih sprememb in usklajevanje finančnih tokov z usmerjenostjo v zmanjšanje emisij toplogrednih plinov in razvoj, odporen na podnebne spremembe. Pariški sporazum tudi poziva k ravnovesju med antropogenimi emisijami po virih in odvzemi toplogrednih plinov po ponorih v drugi polovici tega stoletja ter pogodbenice poziva k ukrepanju za ohranjanje in povečanje, kolikor je to ustrezno, ponorov in zbiralnikov toplogrednih plinov, vključno z gozdovi.
- (5) Evropski svet je v sklepih z dne 29. in 30. oktobra 2009 podprl cilj Unije, da se v okviru potrebnega zmanjšanja, ki ga morajo po mnenju Medvladnega panela za podnebne spremembe (IPCC) doseči razvite države kot skupina, emisije toplogrednih plinov do leta 2050 v primerjavi z ravnmi iz leta 1990 zmanjšajo za 80–95 %.
- (6) Nacionalno določeni prispevki pogodbenic Pariškega sporazuma bi morali odražati najvišjo možno raven ambicije in postopen napredek. Poleg tega bi si morale navedene pogodbenice ob upoštevanju ciljev iz Pariškega sporazuma prizadevati za oblikovanje dolgoročnih strategij za razvoj z nizkimi emisijami toplogrednih plinov in za obveščanje o teh strategijah. V sklepih Sveta z dne 13. oktobra 2017, je poudarjen pomen dolgoročnih ciljev in petletnih ciklov pregleda pri izvajanju Pariškega sporazuma ter izpostavljen pomen dolgoročnih strategij za razvoj z nizkimi emisijami toplogrednih plinov kot političnega orodja za opredeljevanje zanesljivih usmeritev in dolgoročnih sprememb politike, ki so potrebne za uresničevanje ciljev Pariškega sporazuma.
- (7) Prehod na čisto energijo zahteva spremembe naložbenega ravnanja in spodbud na vseh področjih politike. Ključna prednostna naloga Unije je vzpostaviti trdno energetske unijo, ki bi njenim državljanom zagotovila zanesljivo, trajnostno, konkurenčno in cenovno dostopno energijo. Za uresničitev tega je treba še naprej izvajati ambiciozne podnebne ukrepe v okviru te uredbe in doseči napredek pri drugih vidikih energetske unije, kot je določeno v Sporočilu Komisije z dne 25. februarja 2015 z naslovom „Okvirna strategija za trdno energetske unijo s podnebno politiko, usmerjeno v prihodnost“.
- (8) Vrsta ukrepov Unije državam članicam pomaga, da so boljše usposobljene za izpolnjevanje zavez na področju podnebja, in so bistvenega pomena za doseganje potrebnega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov v sektorjih, ki jih zajema ta uredba. Ti ukrepi vključujejo zakonodajo o fluoriranih toplogrednih plinih, zmanjšanju emisij CO₂ iz cestnih vozil, energijski učinkovitosti stavb, energiji iz obnovljivih virov, energijski učinkovitosti in krožnem gospodarstvu, kot tudi instrumente financiranja Unije za naložbe, povezane s podnebjem.
- (9) V sklepih Evropskega sveta z dne 19. in 20. marca 2015 je navedeno, da je Unija odločena oblikovati energetske unijo s podnebno politiko, usmerjeno v prihodnost, na podlagi okvirne strategije Komisije s petimi razsežnostmi, ki so med seboj tesno povezane in se dopolnjujejo. Zmernost povpraševanja po energiji je ena od petih razsežnosti navedene strategije za energetske unijo. Večja energetska učinkovitost lahko znatno zmanjša emisije toplogrednih plinov. Prav tako lahko prinese koristi za okolje in zdravje, izboljša energetske varnost, zniža stroške za energijo v gospodinjstvih in podjetjih, pripomore k blažitvi energijske revščine ter spodbuja ustvarjanje novih delovnih mest in ekonomsko dejavnost v celotnem gospodarstvu. Ukrepi, ki prispevajo k pogostejši uporabi tehnologij za varčevanje z energijo v stavbah, industriji in prometu, bi lahko bili stroškovno učinkovit način za pomoč državam članicam pri doseganju njihovih ciljev iz te uredbe.

⁽¹⁾ Pariški sporazum (UL L 282, 19.10.2016, str. 4).

⁽²⁾ Sklep Sveta (EU) 2016/1841 z dne 5. oktobra 2016 o sklenitvi Pariškega sporazuma, sprejetega na podlagi Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja, v imenu Evropske unije (UL L 282, 19.10.2016, str. 1).

- (10) Uporaba in razvoj trajnostnih in inovativnih praks in tehnologij lahko povečata vlogo kmetijskega sektorja pri blažitvi posledic podnebnih sprememb in prilagajanju nanje, zlasti z zmanjšanjem emisij toplogrednih plinov ter ohranitvijo in povečanjem ponorov in zalog ogljika. Da bi zmanjšali ogljični in ekološki odtis kmetijskega sektorja, ob tem pa ohranili njegovo produktivnost, sposobnost obnove in vitalnost, je pomembno okrepiti ukrepe za blažitev posledic podnebnih sprememb in prilagajanje nanje, kot tudi financiranje raziskav za razvoj trajnostnih in inovativnih praks in tehnologij ter vlaganje vanje.
- (11) Kmetijski sektor ima neposreden in znaten vpliv na biotsko raznovrstnost in ekosisteme. Zato je pomembno zagotoviti skladnost med ciljem te uredbe ter drugimi politikami in cilji Unije, kot so skupna kmetijska politika ter cilji, povezani s strategijo za biotsko raznovrstnost, gozdarsko strategijo in strategijo za krožno gospodarstvo.
- (12) Sektor prometa predstavlja skoraj četrtino emisij toplogrednih plinov v Uniji. Zato je pomembno, da se v tem sektorju zmanjšajo emisije toplogrednih plinov in tveganja, povezana z odvisnostjo od fosilnih goriv, in sicer s celovitim pristopom k spodbujanju zmanjšanja emisij toplogrednih plinov in energetske učinkovitosti v prometu, k električnemu prevozu, k spremembi v načinu prevoza, kadar je ta bolj trajnosten, in k trajnostnim virom obnovljive energije v prometu tudi po letu 2020. Premik k mobilnosti z nizkimi emisijami kot del širšega premika k varnemu in trajnostnemu nizkoogljicnemu gospodarstvu je mogoče spodbuditi z uvedbo primernih pogojev in močnih spodbud ter dolgoročnih strategij, ki lahko povečajo naložbe.
- (13) Učinek politik in ukrepov Unije ter nacionalnih politik in ukrepov, s katerimi se izvaja ta uredba, bi bilo treba oceniti v skladu z obveznostmi spremljanja in poročanja iz Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (14) Brez poseganja v pooblastila proračunskega organa bi bilo treba metodologijo vključevanja, ki se izvaja med obdobjem večletnega finančnega okvira 2014–2020, kadar je to ustrezno, nadaljevati in jo izboljšati, da bi se odzvali na izzive in potrebe po naložbah, povezane z ukrepanjem proti podnebnim spremembam od leta 2021 naprej. Za zagotovitev učinkovitosti javne porabe bi morala biti finančna sredstva Unije skladna s cilji okvira Unije za podnebno in energetsko politiko do leta 2030 in dolgoročnimi cilji Pariškega sporazuma. Komisija bi morala pripraviti poročilo o učinku finančnih sredstev Unije, dodeljenih iz proračuna Unije ali drugače na podlagi zakonodaje Unije o emisijah toplogrednih plinov v sektorjih, ki so zajeti v tej uredbi ali Direktivi 2003/87/ES.
- (15) Ta uredba bi morala zajemati emisije toplogrednih plinov iz vrst energije IPCC, industrijske procese in uporabo proizvodov, kmetijstvo in odpadke, kot so določeni na podlagi Uredbe (EU) št. 525/2013, razen emisij toplogrednih plinov iz dejavnosti, navedenih v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES.
- (16) Podatki, ki se trenutno sporočajo prek nacionalnih evidenc toplogrednih plinov ter nacionalnih registrov in registra Unije, ne zadostujejo, da bi se na ravni držav članic določile nacionalne emisije CO₂ iz civilnega letalstva, ki niso zajete v Direktivi 2003/87/ES. Unija pri sprejemanju obveznosti poročanja ne bi smela nalagati obremenitev državam članicam ali malim in srednjim podjetjem (MSP), ki niso sorazmerne z zastavljenimi cilji. Emisije CO₂, ki jih povzročajo leti in niso zajete v Direktivi 2003/87/ES, predstavljajo le zelo majhen del skupnih emisij toplogrednih plinov, zato bi bila uvedba sistema poročanja o teh emisijah neupravičeno obremenjujoča glede na sedanje zahteve za širši sektor v skladu z Direktivo 2003/87/ES. Zato bi bilo treba za namene te uredbe emisije CO₂ iz vrste virov IPCC „1.A.3.A – Civilno letalstvo“ šteti za enake nič.
- (17) Zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za vsako državo članico do leta 2030 bi moralo biti določeno glede na raven njenih pregledanih emisij toplogrednih plinov iz leta 2005, ki so zajete v tej uredbi, razen preverjenih emisij toplogrednih plinov iz naprav, ki so delovale leta 2005 in so bile v EU ETS vključene šele po letu 2005. Dodeljene letne emisije za obdobje od 2021 do 2030 bi bilo treba določiti na podlagi podatkov, ki so jih predložile države članice in jih je pregledala Komisija.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o mehanizmu za spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih ter za sporočanje drugih informacij v zvezi s podnebnimi spremembami na nacionalni ravni in ravni Unije ter o razveljavitvi Sklepa št. 280/2004/ES (UL L 165, 18.6.2013, str. 13).

- (18) Pristop letno zavezujočih nacionalnih omejitev, sprejetih v Odločbi št. 406/2009/ES, bi bilo treba v obdobju od 2021 do 2030 še naprej izvajati. Pravila za določitev dodeljenih letnih emisij za vsako državo članico, kot so opredeljena v tej uredbi, bi morala biti določena na podlagi enake metodologije kot za države članice z negativnimi omejitvami v skladu z navedeno odločbo, pri čemer bi moral biti začetek izračuna začrtanega poteka pri petih dvanajstinah razdalje od leta 2019 do leta 2020 ali v letu 2020 pri povprečju emisij toplogrednih plinov v obdobju od 2016 do 2018, konec začrtanega poteka pa omejitev za leto 2030 za vsako državo članico. Za zagotovitev ustreznih prispevkov k izpolnjevanju cilja Unije za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov v obdobju od 2021 do 2030 bi bilo treba začetni datum za začrtani potek določiti za vsako državo članico glede na to, kateri od teh datumov bi pomenil nižjo dodelitev. Prilagoditev dodeljenih letnih emisij v letu 2021 bi morala biti določena za države članice tako s pozitivno ravno v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES kot tudi s povečanjem dodeljenih letnih emisij med letoma 2017 in 2020, kot je določeno v Sklepu Komisije 2013/162/EU ⁽¹⁾ in Izvedbenem sklepu Komisije 2013/634/EU ⁽²⁾, da se odrazi zmogljivost za povečanje emisij toplogrednih plinov v teh letih.

Za nekatere države članice bi bilo treba predvideti dodatno prilagoditev, da bi priznali njihovo izjemno stanje v primeru hkratne pozitivne ravni v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES in najnižjih emisij toplogrednih plinov na prebivalca v skladu z navedeno odločbo ali najnižjega deleža emisij toplogrednih plinov v sektorjih, ki niso zajeti v navedeni odločbi, v primerjavi z njihovimi skupnimi emisijami toplogrednih plinov. Ta dodatna prilagoditev bi morala zajemati le del potrebnega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov v obdobju od 2021 do 2029, da se ohranijo spodbude za dodatno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov in ne vpliva na doseganje cilja za leto 2030, pri tem pa upošteva uporabo drugih prilagoditev in prilagodljivosti iz te uredbe.

- (19) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja določb te uredbe glede določitve dodeljenih letnih emisij za države članice bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾.
- (20) Evropski svet je v sklepih z dne 23. in 24. oktobra 2014 navedel, da bi bilo treba razpoložljivost in uporabo obstoječih instrumentov prilagodljivosti močno okrepiti v sektorjih, ki niso vključeni v ETS, da se zagotovi stroškovna učinkovitost skupnega prizadevanja Unije ter konvergenca emisij toplogrednih plinov na prebivalca do leta 2030. Kot sredstvo za okrepitev splošne stroškovne učinkovitosti celotnih zmanjšanj bi morale imeti države članice možnost, da del svojih dodeljenih letnih emisij shranijo oziroma si ga sposodijo. Prav tako bi morale imeti možnost, da del svojih dodeljenih letnih emisij prenesejo na druge države članice. Zagotoviti bi bilo treba preglednost teh prenosov, ki bi se morali opraviti na način, zadovoljiv za obe strani, tudi z dražbo, uporabo tržnih posrednikov, ki delujejo v okviru neke agencije, ali z dvostranskimi dogovori. Vsak tak prenos bi lahko bil rezultat projekta ali programa za zmanjšanje toplogrednih plinov, ki se izvaja v državi članici prodajalki in ga financira država članica prejemnica. Poleg tega bi morale države članice imeti možnost, da spodbujajo vzpostavljane javno-zasebnih partnerstev za projekte v skladu s členom 24a(1) Direktive 2003/87/ES.
- (21) Vzpostaviti bi bilo treba enkratno prilagodljivost za lažje doseganje ciljev za države članice, katerih nacionalni cilji zmanjšanja znatno presegajo tako povprečje Unije kot njihov stroškovno učinkovit potencial za zmanjšanje, pa tudi za države članice, ki leta 2013 niso brezplačno dodelile pravic iz EU ETS za industrijske obrate. Da bi ohranili namen rezerve za stabilnost trga, ki je bila vzpostavljena s Sklepom (EU) 2015/1814 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾ za odpravo strukturnega neravnovesja med ponudbo in povpraševanjem v EU ETS, bi bilo treba pri določanju skupnega števila pravic iz EU ETS v obtoku za določeno leto pravice iz EU ETS, upoštevane za enkratno prilagodljivost, šteti kot pravice iz EU ETS v obtoku. Komisija bi morala pri prvem pregledu v skladu z navedenim sklepom preučiti, ali naj se ohrani tovrstno obračunavanje pravic iz EU ETS v obtoku.

⁽¹⁾ Sklep Komisije 2013/162/EU z dne 26. marca 2013 o določitvi dodeljenih letnih emisij za države članice za obdobje od 2013 do 2020 v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 90, 28.3.2013, str. 106).

⁽²⁾ Izvedbeni sklep Komisije 2013/634/EU z dne 31. oktobra 2013 o prilagoditvi dodeljenih letnih emisij za države članice za obdobje od 2013 do 2020 v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 292, 1.11.2013, str. 19).

⁽³⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

⁽⁴⁾ Sklep (EU) 2015/1814 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. oktobra 2015 o vzpostavitvi in delovanju rezerve za stabilnost trga za sistem Unije za trgovanje z emisijami toplogrednih plinov in spremembi Direktive 2003/87/ES (UL L 264, 9.10.2015, str. 1).

- (22) Uredba (EU) 2018/841 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ določa pravila za obračunavanje emisij toplogrednih plinov in odvzemov, povezanih z rabo zemljišč, spremembo rabe zemljišč in gozdarstvom (LULUCF). Dejavnosti, ki sodijo v področje uporabe navedene uredbe, ne bi smele biti zajete v tej uredbi. Čeprav so okoljski rezultati v skladu s to uredbo glede ravni znižanja emisij toplogrednih plinov odvisni od upoštevanja količine do vsote skupnih neto odvzemov in skupnih neto emisij iz pogozdenih zemljišč, zemljišč, kjer je bil gozd izkrčen, njihovih površin, s katerimi se gospodari, travinja, s katerimi se gospodari, in, pod določenimi pogoji gozdnih zemljišč, s katerimi se gospodari, kot tudi, kadar je to obvezno na podlagi Uredbe (EU) 2018/841, mokrišč, s katerimi se gospodari, kakor so opredeljeni v navedeni uredbi, bi bilo treba kot dodatno možnost za države članice pri izpolnjevanju njihovih zavez, kadar je ta potrebna, vključiti v to uredbo prilagodljivost LULUCF za največ 280 milijonov ton ekvivalenta CO₂ teh odvzemov, porazdeljenih med države članice. Ta skupna količina in njena porazdelitev med države članice bi morali upoštevati manjši blažitveni potencial kmetijskega sektorja in sektorja rabe zemljišč ter ustrezen prispevek tega sektorja k zmanjšanju in sekvestraciji toplogrednih plinov. Poleg tega bi bilo treba v skladu s to uredbo s prostovoljnim črtanjem dodeljenih letnih emisij dopustiti, da se take količine upoštevajo pri ocenjevanju izpolnjevanja skladnosti držav članic z zahtevami iz Uredbe (EU) 2018/841.
- (23) Komisija je 30. novembra 2016 predstavila predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o upravljanju energetske unije (v nadaljnjem besedilu: predlog o upravljanju), v skladu s katerim morajo države članice oblikovati celovite nacionalne energetske in podnebne načrte v okviru strateškega načrtovanja energetske in podnebne politike za vseh pet ključnih razsežnosti energetske unije. V skladu s predlogom o upravljanju bodo imeli nacionalni načrti za obdobje od 2021 do 2030 ključno vlogo pri načrtovanju skladnosti držav članic s to uredbo in Uredbo (EU) 2018/841. Zato bi države članice morale določiti politike in ukrepe za izpolnjevanje obveznosti iz te uredbe in Uredbe (EU) 2018/841, ob upoštevanju dolgoročnega cilja za doseg ravnotežja med emisijami toplogrednih plinov in odvzemi v skladu s Pariškim sporazumom. Prav tako bi bilo treba v načrtih opredeliti ocenjevanje učinkov načrtovanih politik in ukrepov za doseganje ciljev. V skladu s predlogom o upravljanju bi morala Komisija v priporočilih glede osnutkov nacionalnih načrtov imeti možnost izraziti svoje mnenje o ustreznosti stopnje ambicij ter s tem povezanega izvajanja politik in ukrepov. Pri oblikovanju teh načrtov bi bilo treba upoštevati možno uporabo prilagodljivosti LULUCF za uskladitev s to uredbo.
- (24) Cilj Evropske agencije za okolje je podpreti trajnostni razvoj ter prispevati k doseganju znatnega in merljivega izboljšanja okolja z zagotavljanjem pravočasnih, usmerjenih, relevantnih in zanesljivih informacij oblikovalcem politik, javnim institucijam ter javnosti. Evropska agencija za okolje bi morala v skladu s svojim letnim delovnim programom ustrezno pomagati Komisiji.
- (25) Vsaka prilagoditev obsega iz členov 11, 24, 24a in 27 Direktive 2003/87/ES bi se morala ujemati z ustrezno spremembo največje količine emisij toplogrednih plinov, ki jih zajema ta uredba. Kadar torej države članice v svoje obveznosti iz te uredbe vključijo dodatne emisije toplogrednih plinov iz naprav, ki so bile prej zajete v Direktivi 2003/87/ES, bi morale te države članice za zmanjšanje navedenih emisij toplogrednih plinov izvajati dodatne politike in ukrepe v sektorjih, ki jih zajema ta uredba.
- (26) Da bi priznali predhodna prizadevanja od leta 2013 tistih držav članic, katerih BDP na prebivalca je bil leta 2013 pod povprečjem Unije, je primerno vzpostaviti omejeno varnostno rezervo za posebne namene v vrednosti do 105 milijonov ton ekvivalenta CO₂, obenem pa ohraniti okoljsko celovitost te uredbe in spodbude za ukrepe držav članic, ki presega minimalne prispevke v skladu s to uredbo. Varnostno rezervo naj bi koristile države članice, katerih BDP na prebivalca je bil v letu 2013 pod povprečjem Unije, katerih emisije toplogrednih plinov v obdobju od 2013 do 2020 ostajajo nižje od njihovih dodeljenih letnih emisij in ki imajo težave pri uresničevanju svojega cilja glede zmanjšanja emisij toplogrednih plinov za leto 2030 kljub uporabi drugih prilagodljivosti, določenih v tej uredbi. Varnostna rezerva takšnega obsega bi brez dodatnih politik pokrila bistveni del pričakovanega skupnega

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2018/841 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o vključitvi emisij toplogrednih plinov in odvzemov zaradi rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva v okvir podnebne in energetske politike do leta 2030 ter spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 in Sklepa št. 529/2013/EU (glej stran 1 tega Uradnega lista).

primanjkljaja upravičenih držav članic v obdobju od 2021 do 2030, hkrati pa bi se ohranile spodbude za dodatne ukrepe. Varnostna rezerva bi morala biti tem državam članicam na voljo leta 2032, pod določenimi pogoji in če njena uporaba ne ogroža doseganja cilja Unije glede zmanjšanja emisij toplogrednih plinov v višini 30 % do leta 2030 v sektorjih, ki jih zajema ta uredba.

- (27) Da bi se odrazil razvoj v okviru Uredbe (EU) 2018/841 in da bi se zagotovilo natančno obračunavanje v skladu s to uredbo, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije sprejme akte v zvezi z dovolitvijo uporabe obračunskih kategorij zemljišč za gozdna zemljišča, s katerimi se gospodari, in mokrišča, s katerimi se gospodari, v skladu s prilagodljivostjo LULUCF ter v zvezi z obračunavanjem transakcij v skladu s to uredbo, vključno z uporabo prilagodljivosti, izvajanjem preverjanja skladnosti in ustreznim delovanjem varnostne rezerve, v okviru registra, vzpostavljenega na podlagi člena 10 Uredbe (EU) št. 525/2013 (v nadaljnjem besedilu: register Unije). Informacije glede obračunavanja na podlagi te uredbe bi morale biti javno dostopne. Potrebne določbe za obračunavanje transakcij bi bilo treba združiti v enoten instrument, ki bi združeval določbe glede obračunavanja v skladu z Uredbo (EU) št. 525/2013, Uredbo (EU) 2018/841, to uredbo in Direktivo 2003/87/ES. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje⁽¹⁾. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njihovi strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.
- (28) To uredbo bi bilo treba pregledati leta 2024 in nato vsakih pet let, da se oceni njeno splošno delovanje, zlasti glede potrebe po poostitvi politik in ukrepov Unije. Pri tem pregledu bi bilo treba med drugim upoštevati spreminjajoče se nacionalne okoliščine ter se opreti na rezultate spodbujevalnega dialoga iz leta 2018 na podlagi UNFCCC (v nadaljnjem besedilu: dialog Talanoa) in pregleda globalnega stanja iz Pariškega sporazuma. Pri pregledu bi bilo treba preučiti tudi ravnotežje med ponudbo dodeljenih letnih emisij in povpraševanjem po njih, da bi zagotovili ustreznost obveznosti iz te uredbe. Poleg tega bi morala Komisija do 31. oktobra 2019 v okviru svojega rednega poročanja v skladu z Uredbo (EU) št. 525/2013 oceniti tudi rezultate dialoga Talanoa. Pregled za obdobje po letu 2030 bi moral biti skladen z dolgoročnimi cilji in zavezami, sprejetimi v okviru Pariškega sporazuma, in v ta namen odražati postopen napredek.
- (29) Za zagotovitev učinkovitega, preglednega in stroškovno učinkovitega poročanja in preverjanja emisij toplogrednih plinov ter drugih informacij, ki so potrebne za oceno napredka glede dodeljenih letnih emisij držav članic, bi morale biti zahteve v zvezi z letnim poročanjem in ocenjevanjem iz te uredbe vključene v ustrezne člene Uredbe (EU) št. 525/2013. Z navedeno uredbo bi bilo treba prav tako zagotoviti, da se napredek držav članic pri zmanjševanju emisij toplogrednih plinov še naprej ocenjuje na letni ravni, ob upoštevanju napredka na področju politik in ukrepov Unije ter informacij iz držav članic. Ocena bi morala vsaki dve leti vključevati tudi načrtovani napredek Unije pri izpolnjevanju njenih ciljev v zvezi z zmanjševanjem in držav članic pri izpolnjevanju njihovih obveznosti. Vendar bi bilo treba uporabo odbitkov predvideti le vsakih pet let, da bi lahko preučili morebitni prispevek pogozdenih zemljišč, zemljišč, kjer je bil gozd izkrcen, njivskih površin, s katerimi se gospodari, in travinja, s katerim se gospodari, ki izhaja iz Uredbe (EU) 2018/841. To ne posega v dolžnost Komisije, da zagotovi skladnost z obveznostmi držav članic, ki izhajajo iz te uredbe, ali v pristojnost Komisije, da v ta namen začne postopek za ugotavljanje kršitev.
- (30) Uredbo (EU) št. 525/2013 bi bilo treba ustrezno spremeniti.
- (31) Ker ciljev te uredbe, zlasti določitve obveznosti držav članic v zvezi z njihovimi minimalnimi prispevki za izpolnjevanje cilja Unije v obdobju 2021–2030 glede zmanjšanja emisij toplogrednih plinov in za prispevanje k doseganju ciljev Pariškega sporazuma, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njihovega obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev

⁽¹⁾ UL L 123, 12.5.2016, str. 1.

(32) Ta uredba ne posega v strožje nacionalne cilje –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba določa obveznosti držav članic v zvezi z njihovimi minimalnimi prispevki v obdobju od 2021 do 2030 pri uresničevanju cilja Unije, da v sektorjih, zajetih v členu 2 te uredbe, v letu 2030 zmanjša svoje emisije toplogrednih plinov za 30 % pod ravno iz leta 2005 ter prispeva k doseganju ciljev Pariškega sporazuma. Ta uredba prav tako določa pravila za določitev dodeljenih letnih emisij in oceno napredka držav članic pri zagotavljanju minimalnih prispevkov.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za emisije toplogrednih plinov iz vrst virov IPCC sektorjev energetika, industrijski procesi in uporaba proizvodov, kmetijstvo in odpadki, kot so določene na podlagi Uredbe (EU) št. 525/2013, razen za emisije toplogrednih plinov iz dejavnosti v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES.
2. Brez poseganja v člen 7 in člen 9(2) te uredbe se ta uredba ne uporablja za emisije toplogrednih plinov in odvzeme, zajete v Uredbi (EU) 2018/841.
3. Za namene te uredbe se šteje, da so emisije CO₂ iz vrste virov IPCC „1.A.3.A – Civilno letalstvo“ enake nič.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „emisije toplogrednih plinov“ pomeni emisije, izražene v tonah ekvivalenta CO₂, in sicer ogljikovega dioksida (CO₂), metana (CH₄), dušikovega oksida (N₂O), fluoriranih ogljikovodikov (HFC), perfluoriranih ogljikovodikov (PFC), dušikovega trifluorida (NF₃) in žveplovega heksafluorida (SF₆), kot so določene v skladu z Uredbo (EU) št. 525/2013, in sodijo v področje uporabe te uredbe;
- (2) „dodeljene letne emisije“ pomeni največje dopustne emisije toplogrednih plinov za vsako leto v obdobju 2021–2030, določene v skladu s členom 4(3) in členom 10;
- (3) „pravica iz EU ETS“ pomeni „pravico“, kot je opredeljena v točki (a) člena 3 Direktive 2003/87/ES.

Člen 4

Letne ravni emisij v obdobju od 2021 do 2030

1. Vsaka država članica v letu 2030 doseže omejitev svojih emisij toplogrednih plinov za vsaj toliko odstotkov, kot je za to državo članico določeno v Prilogi I, in sicer glede na njene emisije toplogrednih plinov v letu 2005, določene na podlagi odstavka 3 tega člena.
2. Ob upoštevanju prilagodljivosti iz členov 5, 6 in 7 te uredbe, prilagoditve na podlagi člena 10(2) te uredbe ter morebitnega zmanjšanja zaradi uporabe člena 7 Odločbe št. 406/2009/ES vsaka država članica zagotovi, da njene emisije toplogrednih plinov v nobenem letu v obdobju 2021–2029 ne presežejo omejitve, določene z linearnim začrtanim potekom, ki se začne pri povprečju njenih emisij toplogrednih plinov v letih 2016, 2017 in 2018, določenih v skladu z odstavkom 3 tega člena, konča pa leta 2030 pri omejitvi, določeni za navedeno državo članico v Prilogi I k tej uredbi. Linearni začrtani potek države članice se začne bodisi pri petih dvanajstinah razdalje v obdobju od 2019 do 2020 bodisi v letu 2020, odvisno od tega, kateri datum pomeni nižjo dodelitev za zadevno državo članico.
3. Komisija sprejme izvedbene akte, v katerih določi dodeljene letne emisije za leta v obdobju od 2021 do 2030, izražene v tonah ekvivalenta CO₂, kot je določeno v odstavkih 1 in 2 tega člena. Komisija za namene teh izvedbenih aktov opravi celosten pregled najnovjših podatkov iz nacionalnih evidenc za leto 2005 in obdobje 2016–2018, ki jih države članice predložijo v skladu s členom 7 Uredbe (EU) št. 525/2013.

V teh izvedbenih aktih je za vsako državo članico navedena tudi vrednost emisij toplogrednih plinov za leto 2005, ki se uporablja za določanje dodeljenih letnih emisij iz odstavkov 1 in 2.

4. Na podlagi odstotkov, ki jih države članice sporočijo v skladu s členom 6(3), ti izvedbeni akti določajo tudi skupne količine, ki se lahko upoštevajo za doseganje skladnosti države članice iz člena 9 za obdobje 2021–2030. Če skupne količine za vse države članice presegajo kolektivno skupno količino 100 milijonov, se skupna količina za vsako državo članico sorazmerno zmanjša, tako da kolektivna skupna količina ni presežena.

5. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 14.

Člen 5

Prilagodljivosti v obliki izposoje, shranitve in prenosa

1. Kar zadeva leta v obdobju 2021–2025, si lahko država članica do 10 % svojih dodeljenih letnih emisij sposodi za naslednje leto.

2. Kar zadeva leta v obdobju 2026–2029, si lahko država članica do 5 % svojih dodeljenih letnih emisij sposodi za naslednje leto.

3. Če so emisije toplogrednih plinov posamezne države članice v določenem letu pod njenimi dodeljenimi letnimi emisijami za to leto, pri čemer se upoštevajo prilagodljivosti na podlagi tega člena in člena 6, lahko država članica:

(a) za leto 2021 ta presežek svojih dodeljenih letnih emisij shrani za naslednja leta do leta 2030 in

(b) za obdobje od 2022 do 2029 presežek dodeljenih letnih emisij v višini do 30 % svojih dodeljenih letnih emisij do tega leta shrani za naslednja leta do leta 2030.

4. Država članica lahko na druge države članice prenese do 5 % svojih dodeljenih letnih emisij za dano leto v obdobju 2021–2025 in do 10 % v obdobju 2026–2030. Država članica prejemnica lahko to količino uporabi za doseganje skladnosti iz člena 9 za dano leto ali za naslednja leta do leta 2030.

5. Če so pregledane emisije toplogrednih plinov države članice v danem letu nižje od dodeljenih letnih emisij za to leto, pri čemer se upošteva uporaba prilagodljivosti iz odstavkov 1 do 4 tega člena in člena 6, lahko država članica ta presežek svojih dodeljenih letnih emisij prenese na druge države članice. Država članica prejemnica lahko to količino uporabi za doseganje skladnosti iz člena 9 za zadevno leto ali za naslednja leta do leta 2030.

6. Države članice lahko uporabijo prihodke, ki so jih pridobile s prenosi dodeljenih letnih emisij v skladu z odstavkoma 4 in 5, za boj proti podnebnim spremembam v Uniji ali v tretjih državah. Države članice obvestijo Komisijo o vsakem ukrepu, sprejetem na podlagi tega odstavka.

7. Vsak prenos dodeljenih letnih emisij v skladu z odstavkoma 4 in 5 se lahko opravi v okviru projekta ali programa za zmanjševanje toplogrednih plinov, ki se izvaja v državi članici prodajalki, zanj pa plača država članica prejemnica, pod pogojem da se preprečuje dvojno štetje in zagotavlja sledljivost.

8. Države članice lahko uporabijo dobropise iz projektov, izdane na podlagi člena 24a(1) Direktive 2003/87/ES, za doseganje skladnosti iz člena 9 te uredbe, in sicer brez količinskih omejitev ter ob hkratnem preprečevanju dvojnega štetja.

Člen 6

Prilagodljivost za določene države članice po zmanjšanju količin pravic iz EU ETS

1. Za države članice iz Priloge II k tej uredbi se lahko upošteva omejena ukinitve do največ 100 milijonov pravic iz EU ETS, ki se zaradi doseganja skladnosti s to uredbo upoštevajo skupaj. Taka ukinitve se izvede iz količin, ki jih ima zadevna država članica na voljo za prodajo na dražbi v skladu s členom 10 Direktive 2003/87/ES.

2. Pravice iz EU ETS, upoštevane na podlagi odstavka 1 tega člena, se štejejo za pravice iz EU ETS v obtoku za namene člena 1(4) Sklepa (EU) 2015/1814.

Pri svojem prvem pregledu na podlagi člena 3 navedenega sklepa Komisija preuči, ali naj se obračunavanje iz prvega pododstavka tega odstavka ohrani.

3. Države članice iz Priloge II Komisijo do 31. decembra 2019 obvestijo o vsaki nameravani uporabi omejene ukinitve pravic iz EU ETS iz odstavka 1 tega člena do odstotka iz Priloge II za vsako leto v obdobju od 2021 do 2030 za vsako zadevno državo članico zaradi doseganja skladnosti iz člena 9.

Države članice iz Priloge II se lahko odločijo za zmanjšanje predhodno sporočenih deležev dvakrat v tem obdobju, in sicer enkrat v letu 2024 in enkrat v letu 2027. V tem primeru zadevna država članica o svoji odločitvi obvesti Komisijo do 31. decembra 2024 oziroma do 31. decembra 2027.

4. Na prošnjo države članice centralni administrator, imenovan na podlagi člena 20(1) Direktive 2003/87/ES (v nadaljnjem besedilu: centralni administrator), upošteva količino do višine skupne količine, določene v skladu s členom 4(4) te uredbe, zaradi doseganja skladnosti za navedeno državo članico iz člena 9 te uredbe. Za navedeno državo članico se za vsako leto v obdobju od 2021 do 2030 na podlagi člena 12(4) Direktive 2003/87/ES ukine ena desetina skupne količine pravic iz EU ETS, določene na podlagi člena 4(4) te uredbe.

5. Kadar je država članica v skladu z odstavkom 3 tega člena obvestila Komisijo o svoji odločitvi za zmanjšanje predhodno sporočenega deleža pravic iz EU ETS, se ukine ustrezno nižja količina pravic iz EU ETS za vsako leto v obdobju od 2026 do 2030 oziroma v obdobju od 2028 do 2030.

Člen 7

Dodatna poraba do 280 milijonov neto odvzemov iz LULUCF

1. V primeru, da emisije toplogrednih plinov države članice presegajo njene dodeljene letne emisije za dano leto, vključno z morebitnimi dodeljenimi letnimi emisijami, shranjenimi na podlagi člena 5(3) te uredbe, se lahko za doseganje skladnosti iz člena 9 te uredbe za dano leto upošteva količina do vsote skupnih neto odvzemov in skupnih neto emisij iz vseh obračunskih kategorij zemljišč za pogozdena zemljišča, zemljišča, kjer je bil gozd izkrčen, njivske površine, s katerimi se gospodari, travinje, s katerimi se gospodari, ter ob upoštevanju delegiranih aktov, sprejetih na podlagi odstavka 2 tega člena, gozdna zemljišča, s katerimi se gospodari, in mokrišča, s katerimi se gospodari, iz točk (a) in (b) člena 2(1) Uredbe (EU) 2018/841, pod pogojem, da:

- (a) kumulativna količina, ki se za to državo članico upošteva za vsa leta v obdobju od 2021 do 2030, ne presega največje količine skupnih neto odvzemov iz Priloge III k tej uredbi za to državo članico;
- (b) takšna količina presega zahteve za to državo članico iz člena 4 Uredbe (EU) 2018/841;
- (c) ta država članica od druge države članice ni pridobila več neto odvzemov na podlagi Uredbe (EU) 2018/841, kot jih je prenesla;
- (d) je ta država članica izpolnila zahteve iz Uredbe (EU) 2018/841 in
- (e) je ta država članica predložila opis predvidene uporabe prilagodljivosti, ki je na voljo v skladu s tem odstavkom, na podlagi drugega pododstavka člena 7(1) Uredbe (EU) št. 525/2013.

2. Komisija sprejme delegirane akte v skladu s členom 13 te uredbe za spremembo naslova Priloge III k tej uredbi v zvezi z obračunskimi kategorijami zemljišč, da se:

- (a) odrazi prispevek obračunskih kategorij zemljišč za gozdna zemljišča, s katerimi se gospodari, hkrati pa se upošteva največja količina skupnih neto odvzemov za vsako državo članico iz Priloge III k tej uredbi, kadar se delegirani akti, ki določajo referenčne vrednosti za gospodarjenje z gozdovi, sprejmejo v skladu s členom 8(8) ali (9) Uredbe (EU) 2018/841; in
- (b) odrazi prispevek obračunskih kategorij zemljišč za mokrišča, s katerimi se gospodari, hkrati pa se upošteva največja količina skupnih neto odvzemov za vsako državo članico iz Priloge III k tej uredbi, kadar morajo vse države članice obračunati to kategorijo v skladu z Uredbo (EU) 2018/841.

Člen 8**Popravni ukrep**

1. Če Komisija na podlagi letne ocene v skladu s členom 21 Uredbe (EU) št. 525/2013 in ob upoštevanju predvidene uporabe prilagodljivosti iz členov 5, 6 in 7 te uredbe ugotovi, da država članica ne dosega zadostnega napredka pri izpolnjevanju obveznosti iz člena 4 te uredbe, ta država članica Komisiji v treh mesecih predloži načrt popravnih ukrepov, ki vključuje:

(a) dodatne ukrepe, ki jih bo država članica izvedla, da bi z nacionalnimi politikami in ukrepi ter izvajanjem ukrepov Unije izpolnila posebne obveznosti iz člena 4 te uredbe;

(b) natančen časovni načrt za izvajanje takih ukrepov, ki omogoča ocenjevanje letnega napredka pri izvajanju.

2. Evropska agencija za okolje v skladu s svojim letnim delovnim programom pomaga Komisiji pri ocenjevanju tovrstnih načrtov popravnih ukrepov.

3. Komisija lahko v štirih mesecih po prejemu načrtov popravnih ukrepov, predloženih v skladu z odstavkom 1, izda mnenje glede njihove ustreznosti. Zadevna država članica kar najbolj upošteva mnenje Komisije in lahko svoj načrt popravnih ukrepov ustrezno spremeni.

Člen 9**Preverjanje skladnosti**

1. Če pregledane emisije toplogrednih plinov države članice presegajo njene dodeljene letne emisije za katero koli leto v obdobju, ob upoštevanju odstavka 2 tega člena in prilagodljivosti, uporabljenih v skladu s členi 5, 6 in 7, se v letih 2027 in 2032 uporabijo naslednji ukrepi:

(a) obsegu emisij toplogrednih plinov države članice v naslednjem letu se doda količina, ki je enaka presežku emisij toplogrednih plinov v tonah ekvivalenta CO₂, pomnoženemu z 1,08, in sicer v skladu z ukrepi, sprejetimi na podlagi člena 12; in

(b) državi članici se začasno prepove prenos katerega koli dela dodeljenih letnih emisij drugi državi članici, dokler ne doseže skladnosti s členom 4.

Centralni administrator izvaja prepoved iz člena (b) prvega pododstavka v registru Unije.

2. Če emisije toplogrednih plinov države članice bodisi v obdobju 2021–2025 bodisi v obdobju od 2026 do 2030 iz člena 4 Uredbe (EU) 2018/841 presegajo njene odvzeme, kot je določeno v skladu s členom 12 navedene uredbe, centralni administrator od dodeljenih letnih emisij zadevne države članice odšteje količino, enako presežku emisij toplogrednih plinov v tonah ekvivalenta CO₂ za zadevna leta.

Člen 10**Prilagoditve**

1. Komisija prilagodi dodeljene letne emisije iz člena 4 te uredbe za vsako državo članico, tako da odražajo:

(a) spremembe v številu pravic iz EU ETS, izdanih na podlagi člena 11 Direktive 2003/87/ES, ki so izvirale iz spremembe virov, zajetih v področju uporabe navedene direktive, v skladu s sklepi Komisije, sprejetimi na podlagi navedene direktive o končni odobritvi nacionalnih načrtov razdelitve pravic za obdobje od 2008 do 2012;

(b) spremembe v številu pravic iz EU ETS oziroma dobropisov, izdanih na podlagi členov 24 oziroma 24a Direktive 2003/87/ES zaradi zmanjšanja emisij toplogrednih plinov države članice; in

(c) spremembe v številu pravic iz EU ETS, ki se nanašajo na emisije toplogrednih plinov iz naprav, izključenih iz EU ETS v skladu s členom 27 Direktive 2003/87/ES, in sicer za čas trajanja njihove izključitve.

2. K dodeljenim letnim emisijam za leto 2021 se prišteje količina iz Priloge IV za vsako državo članico iz navedene priloge.
3. Komisija objavi podatke, ki izhajajo iz takšnih prilagoditev.

Člen 11

Varnostna rezerva

1. V registru Unije se ustvari varnostna rezerva, ki ustreza količini do 105 milijonov ton ekvivalenta CO₂, pod pogojem, da se izpolni cilj Unije iz člena 1. Varnostna rezerva je na voljo poleg prilagodljivosti iz členov 5, 6 in 7.
2. Država članica lahko koristi varnostno rezervo, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) BDP na prebivalca po tržnih cenah v letu 2013, kot jih je aprila 2016 objavil Eurostat, je bil nižji od povprečja v Uniji;
 - (b) skupna količina emisij toplogrednih plinov za leta od 2013 do 2020 v sektorjih, ki so zajeti v tej uredbi, je manjša od njenih skupnih dodeljenih letnih emisij za leta od 2013 do 2020 in
 - (c) njene emisije toplogrednih plinov presegajo dodeljene letne emisije v obdobju od 2026 do 2030, čeprav:
 - (i) je izkoristila prilagodljivosti v skladu s členom 5(2) in (3),
 - (ii) je kar najbolj učinkovito uporabila neto odvzeme v skladu s členom 7, tudi če ta količina ne doseže ravni iz Priloge III, in
 - (iii) ni izvedla neto prenosov na druge države članice v skladu s členom 5.
3. Država članica, ki izpolnjuje pogoje iz odstavka 2 tega člena, prejme dodatno količino iz varnostne rezerve, in sicer do višine njenega primanjkljaja, ta količina pa se uporabi za doseganje skladnosti iz člena 9. Ta količina ne sme presežati 20 % njenega celotnega presežka v obdobju od 2013 do 2020.

Če končna kolektivna količina, ki naj bi jo prejele vse države članice, ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 2 tega člena, presega omejitve iz odstavka 1 tega člena, se količina, ki naj bi jo prejela vsaka od teh držav članic, sorazmerno zmanjša.

4. Morebitna preostala količina v varnostni rezervi se po razdelitvi iz prvega pododstavka odstavka 3 razdeli med države članice iz navedenega pododstavka sorazmerno glede na njihov preostali primanjkljaj, vendar ga ne presega. Ta količina se lahko za vsako od teh držav članic doda odstotku iz navedenega pododstavka.
5. Komisija po končanem pregledu iz člena 19 Uredbe (EU) št. 525/2013 za leto 2020 za vsako državo članico, ki izpolnjuje pogoje iz točk (a) in (b) odstavka 2 tega člena, objavi količine, ki ustrezajo 20 % celotnega presežka v obdobju od 2013 do 2020, kot je določeno v prvem pododstavku odstavka 3 tega člena.

Člen 12

Register

1. Komisija sprejme delegirane akte v skladu s členom 13 za dopolnitev te uredbe, da bi zagotovili natančno obračunavanje v skladu s to uredbo, in sicer z registrom Unije, v zvezi z:
 - (a) dodeljenimi letnimi emisijami;
 - (b) prilagodljivostmi, ki se izvajajo v skladu s členi 5, 6 in 7;
 - (c) preverjanjem skladnosti iz člena 9;
 - (d) prilagoditvami iz člena 10 in
 - (e) varnostno rezervo iz člena 11.

2. Centralni administrator izvaja avtomatska preverjanja vseh transakcij v registru Unije, ki so rezultat te uredbe, in jih po potrebi zaustavi, da prepreči nepravilnosti.
3. Informacije iz točk od (a) do (e) odstavka 1 in iz odstavka 2 so dostopne javnosti.

Člen 13

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 7(2) in člena 12(1) se prenese na Komisijo za obdobje petih let od 9. julija 2018. Komisija pripravi poročilo o prenosu pooblastila najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljšuje za enako dolga obdobja, razen če Evropski parlament ali Svet ne nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.
3. Prenos pooblastila iz člena 7(2) in člena 12(1) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.
5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
6. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 7(2) in člena 12(1), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 14

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Odbor za podnebne spremembe, ustanovljen z Uredbo (EU) št. 525/2013. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 15

Pregled

1. Ta uredba se pregleduje, med drugim ob upoštevanju spreminjajočih se nacionalnih okoliščin, načina, kako vsi gospodarski sektorji prispevajo k zmanjšanju emisij toplogrednih plinov, razvoja dogodkov na mednarodni ravni in prizadevanj za doseg dolgoročnih ciljev Pariškega sporazuma.
2. Komisija v šestih mesecih po vsakem pregledu globalnega stanja, dogovorjenem v skladu s členom 14 Pariškega sporazuma, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o izvajanju te uredbe, tudi o ravnovesju med ponudbo dodeljenih letnih emisij in povpraševanjem po njih, ter o prispevku te uredbe k izpolnjevanju cilja zmanjšanja celotnih emisij toplogrednih plinov Unije do leta 2030 in njenega prispevka k ciljem Pariškega sporazuma, zlasti kar zadeva potrebo po dodatnih politikah in ukrepih Unije, zaradi potrebnega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov s strani Unije in držav članic, vključno z okvirom za obdobje po letu 2030, ter lahko po potrebi poda predloge.

Ta poročila upoštevajo strategije, pripravljene na podlagi člena 4 Uredbe (EU) št. 525/2013, s katerimi naj bi prispevali k oblikovanju dolgoročne strategije Unije.

Člen 16

Spremembe Uredbe (EU) št. 525/2013

Uredba (EU) št. 525/2013 se spremeni:

(1) v členu 7 se odstavek 1 spremeni:

(a) vstavi se naslednja točka:

„(aa) od leta 2023 o svojih antropogenih emisijah toplogrednih plinov iz člena 2 Uredbe (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta (*) za leto X – 2 v skladu z zahtevami UNFCCC za poročanje;

(*) Uredba (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o zavezujočem letnem zmanjšanju emisij toplogrednih plinov za države članice v obdobju od 2021 do 2030 kot prispevku k podnebnim ukrepom za izpolnitev zavez iz Pariškega sporazuma ter o spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 (UL L 156, 19.6.2018, str. 26).“;

(b) drugi pododstavek se nadomesti z naslednjim:

„Države članice v svojih poročilih Komisijo letno obveščajo o vsaki nameravani uporabi prilagodljivosti iz člena 5(4) in (5) ter člena 7 Uredbe (EU) 2018/842 ter o uporabi prihodkov v skladu s členom 5(6) navedene uredbe. Komisija v roku treh mesecev od prejema takšnih informacij od držav članic informacije da na voljo odboru iz člena 26 te uredbe.“;

(2) v točki (c) člena 13(1) se doda naslednja točka:

„(ix) od leta 2023, informacije o nacionalnih politikah in ukrepih, izvedenih za izpolnitev svojih obveznosti iz Uredbe (EU) 2018/842, ter informacije o načrtovanih dodatnih nacionalnih politikah in ukrepih, s katerimi bi omejevanje emisij toplogrednih plinov preseglo zaveze iz navedene uredbe.“;

(3) v členu 14(1) se doda naslednja točka:

„(f) od leta 2023, projekcije vseh emisij toplogrednih plinov in ločene ocene za predvidene emisije toplogrednih plinov za vire emisij iz Uredbe (EU) 2018/842 in Direktive 2003/87/ES.“;

(4) v členu 21(1) se doda naslednja točka:

„(c) obveznosti v skladu s členom 4 Uredbe (EU) 2018/842. V oceni se upoštevajo napredek v politikah in ukrepih Unije ter informacije iz držav članic. Ocena vsaki dve leti vključuje tudi načrtovani napredek Unije pri izvajanju nacionalno določenega prispevka k Pariškemu sporazumu, ki vključuje zavezo Unije za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov v celotnem gospodarstvu, in načrtovani napredek držav članic pri izpolnjevanju njihovih obveznosti iz navedene uredbe.“

Člen 17

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 30. maja 2018

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednik

L. PAVLOVA

PRILOGA I

ZMANJŠANJA EMISIJ TOPLOGREDNIH PLINOV ZA DRŽAVE ČLANICE NA PODLAGI ČLENA 4(1)

	Zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za države članice v letu 2030 glede na njihove ravni v letu 2005, določene v skladu s členom 4(3)
Belgija	– 35 %
Bolgarija	– 0 %
Češka	– 14 %
Danska	– 39 %
Nemčija	– 38 %
Estonija	– 13 %
Irska	– 30 %
Grčija	– 16 %
Španija	– 26 %
Francija	– 37 %
Hrvaška	– 7 %
Italija	– 33 %
Ciper	– 24 %
Latvija	– 6 %
Litva	– 9 %
Luksemburg	– 40 %
Madžarska	– 7 %
Malta	– 19 %
Nizozemska	– 36 %
Avstrija	– 36 %
Poljska	– 7 %
Portugalska	– 17 %
Romunija	– 2 %
Slovenija	– 15 %
Slovaška	– 12 %
Finska	– 39 %
Švedska	– 40 %
Združeno kraljestvo	– 37 %

PRILOGA II

DRŽAVE ČLANICE, ZA KATERE SE V SKLADU S ČLENOM 6 ZA DOSEGANJE SKLADNOSTI LAHKO UPOŠTEVA OMEJENA UKINITEV PRAVIC IZ EU ETS

	Najvišji odstotek emisij toplogrednih plinov iz leta 2005, določen v skladu s členom 4(3)
Belgija	2 %
Danska	2 %
Irska	4 %
Luksemburg	4 %
Malta	2 %
Nizozemska	2 %
Avstrija	2 %
Finska	2 %
Švedska	2 %

PRILOGA III

SKUPNI NETO ODVZEMI IZ POGOZDENIH ZEMLJIŠČ, ZEMLJIŠČ, KJER JE BIL GOZD IZKRČEN, NJIVSKIH POVRŠIN, S KATERIMI SE GOSPODARI, IN TRAVINJA, S KATERIM SE GOSPODARI, KI JIH DRŽAVE ČLANICE V SKLADU S TOČKO (A) ČLENA 7(1) LAHKO UPOŠTEVAJO ZA DOSEGANJE SKLADNOSTI V OBDOBJU 2021–2030

	Največja količina, izražena v milijonih ton ekvivalenta CO ₂
Belgija	3,8
Bolgarija	4,1
Češka	2,6
Danska	14,6
Nemčija	22,3
Estonija	0,9
Irska	26,8
Grčija	6,7
Španija	29,1
Francija	58,2
Hrvaška	0,9
Italija	11,5
Ciper	0,6
Latvija	3,1
Litva	6,5
Luksemburg	0,25
Madžarska	2,1
Malta	0,03
Nizozemska	13,4
Avstrija	2,5
Poljska	21,7
Portugalska	5,2
Romunija	13,2
Slovenija	1,3
Slovaška	1,2
Finska	4,5
Švedska	4,9
Združeno kraljestvo	17,8
Celotna količina:	280

PRILOGA IV

KOLIČINA PRILAGODITVE NA PODLAGI ČLENA 10(2)

	Tone ekvivalenta CO ₂
Bolgarija	1 602 912
Češka	4 440 079
Estonija	145 944
Hrvaška	1 148 708
Latvija	1 698 061
Litva	2 165 895
Madžarska	6 705 956
Malta	774 000
Poljska	7 456 340
Portugalska	1 655 253
Romunija	10 932 743
Slovenija	178 809
Slovaška	2 160 210